

[Peter Nielsen.]

en del af denne verden; og vi har jo erfaringer for, at det med at hygge sig i smug, det går ikke. Det er derfor nødvendigt samt også moralsk rigtigt, at Danmark deltager aktivt i arbejdet for at vedligeholde og udbygge den fredelige sameksistens i verden.

Det danske folk er jo talmæssigt ikke større end vel halvdelen af Londons eller New Yorks befolkning og udgør ikke stort mere end 1 promille af verdens befolkning. Det er yderst begrænset, hvor meget vi kan gøre os gældende, og derfor er der grund til at takke dem, der som Danmarks repræsentanter i internationale forsamlinger — ikke mindst i FN — på virkningsfuld måde har kunnet præcisere vore synspunkter og bevirket, at vi har kunnet føre en aktiv udenrigspolitik. Vort egentlige arbejde må da også fortsat gå ud på at styrke FN og dets forskellige organer, selv om vi ikke blåøjet må tro, at herved kan vi foreløbig skabe vor egen tryghed og sikkerhed.

Det er beklageligt, at verden er splittet op i forskellige militære blokdannelser, men så længe det er tilfældet, må vi søge vor sikkerhed inden for en sådan blok, og det er vel det naturlige, at det blev NATO. Det kan næppe tjene noget formål allerede nu at optage en diskussion om denne militæralliances fremtid og vort fremtidige forhold til den. Det er vel for optimistisk at tro på, at sådanne militære blokdannelser i løbet af få år skulle blive overflødige eller i væsentlig grad ændre strukturen; forudsætningen for, at vort forhold til NATO skulle ændres, må i hvert tilfælde være, at vi har et alternativ, en anden måde, hvorpå vi kan bevare vor sikkerhed. Jeg kan i dag ikke se et sådant alternativ, og før det findes, forekommer al diskussion om Danmarks forbliven i NATO eller ej mig temmelig ørkesløs.

Vor stilling til atomvåben er heldigvis også enkel og klar. Vi ønsker dem ikke på dansk grund, men vi ønsker at medvirke til, at en international atomafrustning kan finde sted — ja, selvfølgelig også en afrustning for så vidt angår konventionelle våben. Atomkampagner over for det danske folk er altså inderligt overflødige uanset gode motiver og idealisme.

Man har brugt det uhyggelige billede, at hele verden i dag lever på en krudttønde,

på noget, som teknisk snilde og dygtighed endda har lavet så fuldkomment, at hele menneskeheden hurtigt og effektivt kan udslette sig selv. Allerede ved sidste verdenskrigs afslutning kunne kyndige folk forudse, hvor lunterne til antændelse af en sådan krudttønde var placeret, og fredsarbejdets vigtigste opgave har da også været at forhindre, at sådanne lunter blev antændt, og, hvor det alligevel skete, da hurtigst at sørge for, at de blev slukket. Mange har anset FN for at være noget af en ørkesløs diskussionsklub, hvis betydning ikke var synderlig stor, men det må dog huskes, at hvor i verden en sådan lunte har været antændt, har det været FN, der først og fremmest har været på pletten og fået den slukket, og det er glædeligt, at Danmark også her ved sin deltagelse i FN-styrkerne har kunnet yde sin indsats. Det var at ønske, at FN også nu, hvor en ny lunte er antændt, kunne få lov til at slukke den. Vejen hertil må vel først og fremmest være, at Kina optages i De Forenede Nationer. Vejen hertil bliver sikkert hård og trælsom, men det må være en af Danmarks opgaver sammen med andre nationer at skabe mulighederne herfor.

Den militære amerikanske intervention i Sydvietnam kan vel desværre næppe slukke denne lunte. Vi kan kun håbe og tro på, at det kan ordnes ad forhandlingens vej, og har Danmark mulighed for at yde sit beskedne bidrag hertil, må det selvfølgelig gøres.

Der er i den danske befolkning rent naturligt en stærk interesse for, hvad der foregår i Vietnam. Denne interesse skyldes ikke mindst dansk ungdom, hvoraf mange rent naturligt er modstandere af, at en fremmed magt med våbenmagt blander sig i et andet lands indbyrdes stridigheder; man er altså modstander af interventionspolitikken.

De fleste af os i det høje ting var unge i 30erne. Vi var lige så interesseret i udenrigspolitik og lige så harmfulde som vor tids ungdom over meget af det, der dengang skete ude i verden. Vi havde dengang et noget modsat syn på interventionspolitikken. Når Haile Selassie stod i folkeforbundet i Genève og tryglede om hjælp til sit land og der blev svaret: ikke intervention, var vi harmfulde. Da de totalitære stater holdt generalprøve i Spanien på verdenskrigen, svarede de demokratiske lande: ikke inter-